

fragten og kan stige efter Lovforslaget til 20 pCt. af Bruttofragten. Hvis man vilde følge Lovforslaget, som det er fremsat, eller hvis man, som Medlemmer af Udvalget har nævnt, vilde gaa til 25 pCt. af Bruttofragten for at hindre saadanne uvilkaarlige Akter af den ene eller den anden Art, kunde det være, vi kunde tale os til Rette derom. Men i øvrigt vil der ogsaa være andre Midler til at sikre det danske Samfund, hvis der virkelig, hvad jeg ikke i nogen Maade tror, skulde hos Rederne være en Tilbøjelighed til saa at sige at affolke vore Farvande. Jeg kan ikke tro, at det er fra det ærede Medlems Omgang med Skibsredere, han har faaet en saa ufordelagtig Opfattelse af deres samfundsmæssige Pligtfølelse.

Det ærede Medlem (N. Neergaard) nævnede til sidst, at han haabede stadig, man kunde tale sig til Rette om dette Lovforslag, om dets tekniske Form, og jeg har allerede bekræftet, at med Hensyn til de tekniske Enkeltheder skal det ikke hos mig skorte paa Villie til Forhandling, men jeg maa fastholde, at Lovforslaget for at tilfredsstille mig maa kunne opfylde sit Formaal. Det kan ikke nytte, at man af Skibsfarten kræver nogle Millioner, naar disse Millioner ikke kommer til at betales paa en saadan Maade, at Afgiften kan virke efter sit Formaal. Vi har Skattelovgivning til at afkræve de forskellige Indtægter her i Landet, hvad man efter Skattelovene til ethvert Tidspunkt finder nødvendigt. Men dette Lovforslag har et Formaal, som ligger helt udenfor Skattelovgivningens Formaal, nemlig det ofte skitserede: at virke til at imødegaa Faren ved den nuværende Fragthøjde.

Jeg skal til sidst kun minde om, at en stor engelsk Reder, som bærer det samme Navn som den engelske Handelsminister, Runciman — jeg tror, det er den engelske Handelsministers Fader —, har sagt, at de nuværende høje Fragter er en Forbrydelse. Dette Ord vil jeg ikke gentage her og navnlig ikke i et Samfund, hvis Skibsfart ingen synderlig Indflydelse har paa Skibsfragternes Højde. Men jeg tror, at den Opfattelse bør bære denne Forhandling, at de nuværende høje Skibsfragter er en Fare for det nuværende Samfund og Erhvervene deri.

Foss: Naar den højtærede Minister har forlangt, at jeg skulde gøre Rede for, hvorledes Prisansættelserne af Fragterne sker, er det egentlig, synes jeg, for stor en Opgave at stille til en stakkels Folke-

tingsmand. Hvorledes Prisansættelserne paa Fragtmarkedet overhovedet finder Sted, er et saare kompliceret Spørgsmaal. Hvis jeg vilde spørge den højtærede Minister, hvorledes det gaar til med Forhøjelsen af Prisen paa Svin, og om den herov paa en vilkaarlig eller uvilkaarlig Akt af de enkelte Svineproducenter, vilde det maaske ogsaa være vanskeligt for Ministeren at udrede dette i sine Detailler. Naar jeg har udtalt den Formodning, at det fremsatte Lovforslag har virket til en Forhøjelse af Fragtpriserne, ligger det blandt andet i det, som jeg selv har givet som Begrundelse af min Opfattelse af Fragtskatten og dens Virkninger, nemlig at den i Virkeligheden er en Forbrugsskat, og enhver Forbrugsskat, som der i Fremtiden skal regnes med, maa naturligt virke derhen, at den søges overført paa Forbrugerne. De Fragter, der her er Tale om paa Skandinavien, er jo ikke ganske internationale, de er for saa vidt internationale, som Nabolandenes Skibe deltager i dem sammen med vore, men det er ikke de samme Love, der gælder for dem som for de oversøiske Fragter. Naar der nu i Norge indføres en fast Tonnageafgift, og der samtidig i Danmark bebudes en maanedlig Afgift paa Skibsfarten, har jeg den Tro, at dette maa virke til at forøge Redernes Fordringer med Hensyn til de Fragtpriser, de skal have i Fremtiden for at dække deres Udgifter. Det er jo ikke sikkert, at dette er sket ved nogen vilkaarlig eller uvilkaarlig Akt fra de danske Rederes Side, det kan være sket f. Eks. ved en Akt fra de norske eller svenske Rederes Side, som ikke har nogen moralsk Forpligtelse overfor Ministerens Lovforslag. Jeg har den Opfattelse, at det, her er Tale om, er en Forbrugsskat, og at den vil falde paa Forbrugerne.

N. Neergaard: Jeg har kun begæret Ordet for endnu en Gang at præcisere, at naar jeg ikke gik videre med Hensyn til Forsøget paa at naa en Overenskomst efter det første Forslag, var det, fordi jeg erkendte, at Vanskelighederne var saa store, at de ikke kunde besejres uden ved et Samarbejde med den højtærede Regering, og uden at den højtærede Regering stillede sig paa det Grundlag, erkendte, at her var Vejen, og samarbejdede med os andre om at naa frem ad den. Det samme gjaldt ikke det andet Grundlag, det mødte ikke lignende Vanskeligheder, det kunde have været gennemført endog under en vis Passivitet fra Regeringens Side. Naar jeg i det hele taget